

Midzomernachtsdroom. © Wout Vloeberghs

recensie

‘Midzomernachtsdroom’ met slechts vier acteurs: je moet het maar doen ★★★★★

Regisseur Tom Goossens gaat aan de slag met Shakespeare. Hij kneedt het origineel tot een nieuw verhaal waar de traditie nooit ver weg is.

11 januari 2026 om 15:00

Een *Midzomernachtsdroom* met maar vier acteurs. Dan vraag je je toch af hoe Koen De Graeve, Ariane van Vliet, Peter Van den Begin en Tine Reymer het bont allegaartje personages uit Shakespeares stuk gaan vertolken. Wel, regisseur Tom Goossens toont in deze productie het betere weefwerk. De verhaallijn over het amateurgezelschap dat een theaterstuk over Pyramus en Thisbe repeteert, dient als casco, de twee andere plots (de liefdesperikelen rond Hermia, Lysander, Demetrius en Helena, en het bekokstoof tussen de opperfeeën Oberon en Titania) gebruikt hij om een metaverhaal te smeden over twee acteurskoppels met hun eigen echtelijke issues.

© Wout Vloeberghs

In feite is dit dus geen vertolking van *A midsummer night's dream*. De personages uit het origineel komen nooit letterlijk opduiken. Het viertal op scène speelt (een karikatuur van) zichzelf. Maar door het slimme werk van Goossens, die de eeuwenoude dialogen perfect in zijn vertelling past, zijn Shakespeare en zijn karakters overal. Wanneer Van Vliet bij Reymer klaagt over de bekoelde liefde van haar man, doet ze dat met woorden die Helena tot Hermia richt; wanneer De Graeve, onder invloed van een magisch sproeiselsel, halsoverkop voor Van den Begin valt, gebruikt hij dan weer tekst van Helena – “Ik ben uw hond” – om zijn overgave uit te drukken.

Zelfs wie niet vertrouwd is met de bron, zal dankzij de dichtelijke tekst een shakespeareaans gevoel krijgen. Heel soms is de poëzie wat te makkelijk, of te voorspelbaar gebracht, maar over het algemeen werden wij bijzonder blij van Reymers en co's rijmelarij.

Professioneel amateuristisch

Wat Goossens en het viertal op scene vooral goed weten te vertolken, is de ongekunsteldheid van het stuk. Shakespeares origineel is een aaneenschakeling van misverstanden, ongelukken en onwetendheid. Die lichtvoetigheid en kolderieke onkunde is ook in deze versie de drijvende kracht. Er zijn citaten van Clouseau en Marco Borsato, er is *Dinner for one*-achtige slapstick. De vierde wand wordt vrijwel meteen doorbroken en de vier spelen hun rollen als amateuracteurs met een overtuiging – o die overdreven sterfscène – die alleen eersterangs podiumbeesten gegeven is.

© Wout Vloeberghs

Het septet van Casco Phil past ook perfect in dat plaatje. Uiteraard niet omdat zijn uitvoering van Mendelssohn amateuristisch is – integendeel – en in de arrangementen van Benjamin Haemhouts kom je muzikaal niets tekort. Maar de teruggeschroefde bezetting accentueert de onbeholpenheid van het amateurgezelschap nog net dat tikje meer.

Midzomernachtsdroom mag dan geen traditionele Shakespeare zijn, rouwig ben je daar geen seconde om. Zelfs tot het moralistische slot toe: Goossens heeft de geest helemaal gegrepen.

Midzomernachtsdroom

Koen De Graeve, Ariane van Vliet, Peter Van den Begin en Tine Reymer / Muziektheater Transparant en Casco Phil

Op tournee door Vlaanderen tot 14/3, nadien op 2/5 in Toneelhuis